

Sygn. akt I C 1841/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant: Małgorzata Schick

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...). z siedzibą w L.

przeciwko W. S.

o zapłatę 151,60 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 1841/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). z siedzibą L. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. S. kwoty 151,60 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 37,90 od dnia 30 czerwca 2009r., od kwoty 37,90 zł od dnia 30 lipca 2009r., od kwoty 37,90 zł od dnia 30 sierpnia 2009r., od kwoty 37,90 zł od dnia 30 września 2010 r. oraz zasądzenie kosztów procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu nieopłaconego abonamentu.

Postanowieniem z dnia 6 września 2013r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Kłodzku. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że na podstawie powołanych przez powoda dowodów nie można uznać w sposób nie budzący wątpliwości, że dochodzone pozwem roszczenie jest zasadne. Wątpliwości budził fakt oparcia roszczenia na dokumentach (Faktury) mające ten sam numer, datę wystawienia, a odrębną datę płatności.

Strona powodowa w piśmie z dnia 4 marca 2014r. wyjaśniła, że cedent nie wystawiał faktur, pozwany – abonent przy zawarciu umowy otrzymał harmonogram terminów wpłat, stąd data dokumentu to data zawarcia umowy, a data płatności to termin, od którego pieniądze za dany miesiąc powinny wpłynąć na konto pierwotnego wierzyciela.

Pozwany W. S. nie stawił się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2012 r. (...) w L. i (...) S.A. z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności.

Dowód:

- umowa o przelew wierzytelności k.13 – odwrót – 14.

(...) w L. sporządziła częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 lipca 2012 r. oznaczając jako dłużnika pozwanego W. S. i wymieniając cztery faktury, jako nr dokumentu przy poszczególnych fakturach wskazano (...), każdy dokument z dnia 29 września 2009r., zaś terminy płatności poszczególnych faktur przypadały kolejno co do kwoty 37,90 zł na 29 czerwca 2009 r., 29 lipca 2009r., 29 sierpnia 2009r. i 29 września 2009 r.

Sporządzone zostało także zawiadomienie o przelewie wierzytelności.

Dowód:

- zawiadomienie o przelewie k. 16 – odwrot;
- częściowy wykaz wierzytelności k. 16.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa zgłoszonego żądania budziła uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Strona powodowa wnosząc o zapłatę należności na podstawie cesji wierzytelności powinna już w pozwie zawnieioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Tymczasem z przeprowadzonych dowodów wynika tylko, że strona powodowa nabyła bliżej nieokreślone wierzytelności od (...) S.A., a zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności wprawdzie zostało sporządzone, lecz strona powodowa nie dołączyła potwierdzenia odbioru zawiadomienia przez pozwanego ani dowodu nadania tego pisma, a zatem uznać należy, że pozwany takiego zawiadomienia nie otrzymał.

Zważywszy, że pozwany nie wdał się w spór, Sąd mając wątpliwości co do zgłoszonych w pozwie roszczeń, wezwał stronę powodową do przedłożenia najpóźniej na kolejnej rozprawie wszelkich dokumentów potwierdzających istnienie i wymagalność zgłoszonych roszczeń, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku postępowania. Strona powodowa, w odpowiedzi na wezwanie, wniosła jedynie pismo procesowe wyjaśniając, że cedent nie wystawiał faktur, pozwany – abonent przy zawarciu umowy otrzymał harmonogram terminów wpłat, stąd data dokumentu to data zawarcia umowy, a data płatności to termin, od którego pieniądze za dany miesiąc powinny wpłynąć na konto pierwotnego wierzyciela.

Strona powodowa powinna dołączyć do umowy sprzedaży wierzytelności dokument, z którego wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanego W. S., została przez nią nabyta. Tymczasem strona powodowa przedłożyła jedynie umowę zbiorczą sprzedaży wierzytelności, której zgodność z oryginałem potwierdził pełnomocnik strony powodowej stosownie do art. 129§2 k.p.c. oraz dokument zatytułowany częściowy wykaz wierzytelności, na którym nie złożono żadnych podpisów, a więc nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu. Dane zaś zawarte w tym piśmie wywołują szereg wątpliwości co do istnienia wierzytelności dochodzonych niniejszym pozwem. Wątpliwości tych nie rozwiały także wyjaśnienia strony powodowej. Powód bowiem, pomimo wezwania, nie przedłożył żadnych dokumentów, przede wszystkim umowy abonamentowej, regulaminu, cennika, itp. z których wynika kiedy umowa ta została zawarta, na jaki okres czasu i na jakich warunkach, w szczególności jakiej wysokości abonament obciążał usługobiorcę – pozwanego.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej pomiędzy profesjonalnym przedsiębiorcą a konsumentem. Obowiązkiem Sądu jest więc skontrolowanie, czy umowa łącząca pozwanego z cedentem nie zawierała niedozwolonych postanowień umownych, w szczególności, czy pozwany jako konsument wyraził zgodę na cesję praw z tej umowy. Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a w szczególności okoliczności że wierzytelność ta przysługuje stronie powodowej. Tymczasem strona powodowa

przełożyła jedynie dokument prywatny – umowę sprzedaży bliżej nieoznaczonych wierzytelności. Dokument ten nie może stanowić podstawy do ustalenia, że powódce przysługuje względem pozwanego dochodzona należność. Gdyby nawet przyjąć, że częściowy wykaz wierzytelności nieposiadający waloru dokumentu prywatnego, jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym i powódka nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelność względem pozwanego to i tak, mimo wezwania, strona powodowa nie przedłożyła dokumentów, pozwalających ustalić czy umowa cesji była w świetle art. 385³ pkt 5 k.c. skuteczna. Powód nie przedłożył nawet podstawowego dokumentu jakim była umowa o abonament (o świadczenie usług) łącząca cedenta z pozwanym, ani też innych dokumentów koniecznych do wykazania istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonej wierzytelności. Rzeczą strony powodowej natomiast wykazanie, że pozwany wyraził zgodę na przelew wierzytelności, przesłanka ta determinuje bowiem istnienie po stronie powodowej czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie.

Mając na względzie, że strona powodowa nie sprostała ciężącym na niej obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo jako nieudowodnione, mając także wątpliwości co do posiadania przez powódkę legitymacji procesowej czynnej.